

NAKLADATELSTVÍ EPOCHA – EDICE JINÉ SVĚTY

HLÍDKA AWAORU

TOMÁŠ PETRÁŠEK

JINÉ SVĚTY

HLÍDKA AWAORU

HLÍDKA AWAORU

TOMÁŠ PETRÁSEK

© Tomáš Petrásek, 2025

Illustration © Žaneta Kortusová, 2025

Cover art © Lukáš Tuma, 2025

Czech edition © Nakladatelství Epoque, Praha 2025

ISBN 978-80-278-0244-9 (print)

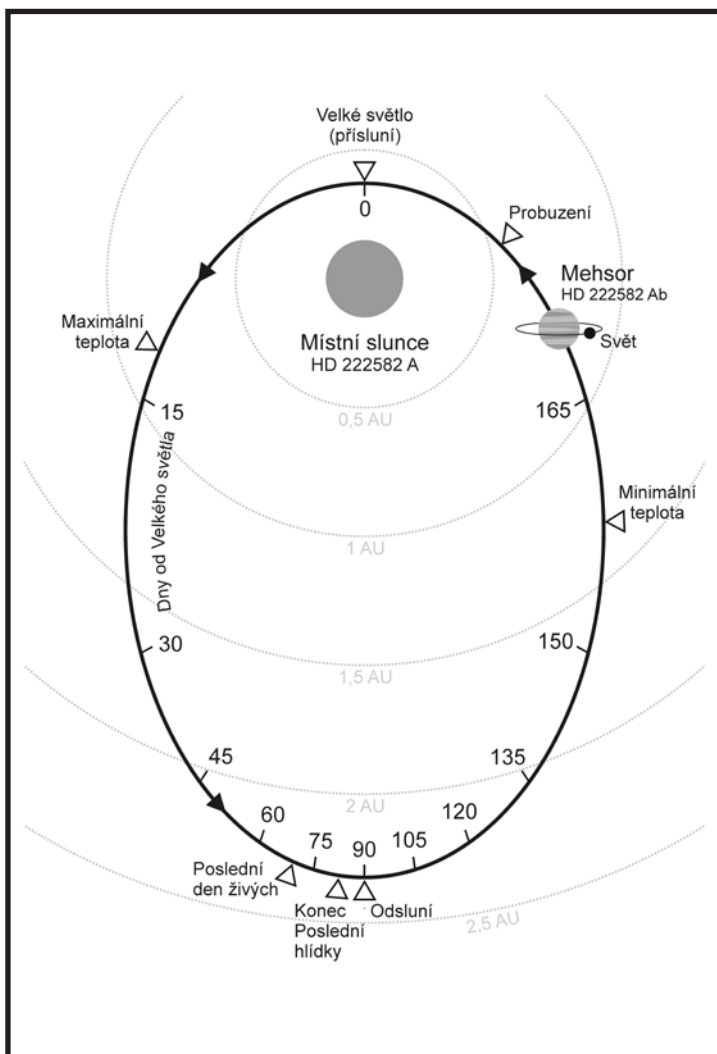
ISBN 978-80-278-1579-1 (ePub)

ISBN 978-80-278-1580-7 (mobi)

ISBN 978-80-278-1581-4 (pdf)

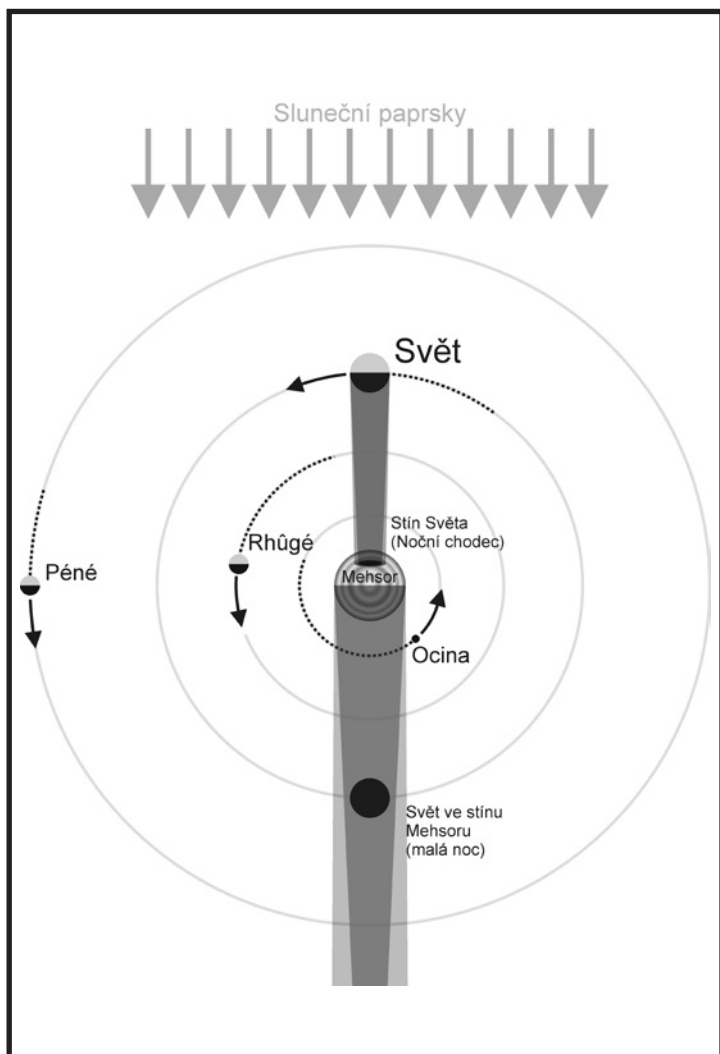
*Tě, která odešla se živými,
všem, kteří se mnou sdílejí cestu, ať už povede kamkoli,
a samozřejmě Zdeňkovi. Protože je to i jeho kniha.*

OBĚŽNÁ DRÁHA MEHSORU

MĚSÍCE MEHSORU

(velikosti těles nejsou v měřítku)

I

POSLEDNÍ HLÍDKA

BITVA MIMO ČAS

Stále jsem naživu. Je jasno. Jasno a mráz. Staré a scvrklé slunce už podešlo Mehsor, kloní se k západu, ale ještě pořád nahlíží do mojí jeskyně. Jako by se ptalo, zda jej ještě někdy uvítám svými věčnými otázkami, jestli tu ještě budu, až se ukáže příště. Odpověď samozřejmě zná.

Jeho paprsky v sobě pořád chovají nádech života, jak se lesknou a tančí na ledových krystalech a bodají do očí. Bodají, ale už nehřejí. Je zima. Je doopravdy zima.

Na skále naproti je čtrnáct čar. Myslím, že jich je čtrnáct, ale slzí mi oči, nejsem si jistý. Co na tom ostatně sejde. Kdo by si jen troufal pomyslet...

Když se sám sebe ptám, co ten čas znamenal, mám v duši prázdno. Radost i zmar, vzdor i odevzdání, zoufalství i naplnění – vskutku i život i smrt. Jako kdyby všechny ty nejbouřlivější city mohly sdílet jedno srdce a zároveň se rušit, tak jako zápor ruší klad, a zanechat je prázdné. Vůbec to není takové, jaké jsem si vždy myslel, že to bude. Když na chvíli zadřímám a vítr se utiší, moje duše by chtěla věřit, že nic z toho není pravda, že až otevřu oči, pohlédnu do vlahého jarního jitra, spatřím světlo, život, tváře mých druhů, že můj úkol na mě teprve čeká v bezpečné dálce mlhavého budoucího času. A přece vím, že vše, co se mělo stát, už je dávno za mnou. Víím, že bych měl něco cítit, neb jsem za

těch posledních dnů užíval více zázraků než kterýkoli ze smrtelníků za celý život. Měly by mnou zmítat bouře vášní a citů dobrých i zlých. Namísto toho zkrátka odmítám uvěřit. Má duše je nehybná a scvrklá jako umírající slunce.

Poslední hlídka... Teď jsem Poslední hlídka já. Opakuji si ta slova od chvíle, kdy jsem na jaře poprvé otevřel oči. Nikdy je netížilo tolik významu jako právě nyní. Jsou v mé mysli tak hluboce vryta – a přece, když s nimi mám spojit sám sebe, dokonce i teď, když už je po všem, nedokáží se ubránit zaváhání. Naše mysl je zvláštní.

O *Poslední hlídce* jsem jistě slýchal již mnohem dříve, než kam sahá má paměť. Pamatuji si však den, kdy jsem poprvé zahlédl svůj osud. Šest tuctů sluncí od těch dob vzrostlo a zase sešlo, dost na to, aby hošíka sotva řeči znalého změnily v starce. Leč přesto se celý ten čas, který mě od té chvíle dělí, náhle zdá jako sen, jako prchavý okamžik promarněný dřímotou. Bylo pozdní léto, doba bouří pominula, ale slunce na velkém nádvoří ještě hrálo. Skupina mužů seděla ve stínu, popíjeli *karru*, drsně se smáli, občas se porvali mezi sebou, dvě nebo tři protivné stařeny spílaly všem, kteří šli kolem. Má duše dlela ještě z poloviny v temnotě nevědomosti, neznal jsem ani jejich tváře, ani jejich jména.

Proč vypadají tak divně? Proč se chovají tak divně? Proč nic nedělají? Má matka tehdy sotva měla čas na mé hloupé otázky – vrcholila sklizeň a jistě padala únavou.

A přece se zastavila a sklonila se ke mně. *Oni nemusejí. Letos přišlo jejich slunce.*

Co to je, něčí slunce? ptal jsem se. Byl jsem ještě moc nevědomý, než abych to mohl pochopit.

To znamená, že oni odejdou jako Poslední hlídka. Ta slova pro mě samozřejmě málo znamenala. Báł jsem se jich, byli staří, oškliví a hluční.

Neboj se jich. Jsem tady. Měl bys být pyšný. Ten nalevo je tvůj otec. Myslím, že jsem tehdy ani přesně nevěděl, co to otec je, nebo proč bych měl být pyšný.

Když jsem byl o několik slunců starší, matka mi poprvé dovolila, abych se účastnil oslavy Velkého světla. Vstup do starého Slunečního sálu střežila obrovská nástěnná malba symbolizující zápas smrti s věčnou smrtí, již vévodila démonická postava *urugha* s vyceněnými tesáky – tehdy jsem z něj měl hrůzu, strašil mne ve tmě, jako všechna tajemství však zároveň i lákal. Jako větší děti jsme rádi chodili do jeskyň a starých síní hluboko pod Awaorem, kde byly rytiny a malby z dávných dob – tehdy nás samozřejmě nejvíce vzrušovaly výjevy z válek a bojů. Byl tam i veliký a neobyčejně živý výjev z Poslední hlídky: čtyři muži s kopími a zvláštními zdobenými sekýrami, bojující před branami města s *urughy*. Dávno mrtvý malíř samozřejmě neměl sebemenší potuchy, jak *urugh* vlastně vypadá. Nyní bych se mu snadno mohl vysmívat. Tehdy nám však obraz ježil srst a plašil naše mladá srdce, když jsme na něj upírali rozšířené zraky v mihotavém světle loučí a kahanů. Celé týdny jsme strávili na skaliscích za hradem a ve strži potoka a s klacky a dřevěnými meči jsme si hráli na hrdiny

z Poslední hlídky a bojovali s neviditelnými urughy. Dospěli nás za to mnohdy plísnilo a vyháněli. Urugh ostatně není žádné obyčejné zvíře, je poslem zlých sil a ztělesněním věčné smrti. Stařeny říkají, že už vyslovit jeho jméno přivolává neštěstí. Naše matky se však spíše než prokletí bály nepřízně Strážkyně Světla. Eusiadera wa-tua, nejvyšší astroložka za těch dnů, byla stará a velmi mocná. Přísně dbala na pradávno obvyklé a dodržování všech obřadů, ale její vlastní srdce bylo zlé. Vládla věděním, avšak vláda nad moudrostí jí byla upřena, a tak se snažila vládnout strachu. Rallainee o ní vždycky říkala, že ve jménu Světla vládla Tmou, a tak tomu bylo. Starý Sluneční sál, jenž byl jejím dílem, nesl v sobě chyby tak hrubé, až se z toho srst ježila, jak jsem sám o mnoho sluncí později zjistil, když jsem jej měl opravovat. Vskutku, sama nejobávanější z Osvícených v sobě neměla ani dost málo úcty ke Světlu, jež měla střežit.

Ale vím, že to nebyl strach ze Strážkyně, co mou dětskou duši zasáhlo nejhrouběji. Byla to nerozvázná a zlomyslná promluva hochy o pár sluncí staršího, který se nám, awaorské drobotině, vysmíval. *Představy a vymyšlenosti!* znectil malbu, jež nám tehdy byla téměř svatyní, a s ní i všechny naše sny. *Nikdo z živých s urughem nebojoval ani takový boj neviděl, ba ani slyšet o něm nemohl! Až odejdete s mrtvými, snad budete bojovat s urughem, ale ať budete zbabělí, či stateční, nikdo z živých se to nikdy nedozví. Budete mrtví navždycky, a už se neprobudíte!* Ta nelítostná pravda, kterou s posměchem vmetl do mých dětských očí, už v mém nitru zůstala. Byla

prvním dotykem toho, co Poslední hlídka skutečně znamená. Poprvé mne přiměla uvažovat o konci času a absolutním osamění, a navždy zkalila jas těch časných dnů. Těžko věřit, že je to už tolik let, vskutku celý život.

Je velmi zneklidňující a děsivé vydat se do neznámé tmy. A takové – a ještě mnohem horší – je odejít s Poslední hlídkou. Žádná zkušenost a žádná moudrost vám v tom nemůže ani dost málo pomoci. Ale dokonce ani tohle dopředu nevíte. Všichni kolem předstírají, že vědí – tak, jako jste se sami naučili předstírat. Ale ptejte se – a že já se ptal a pátral – a dozvíte se jen, že před vámi leží temnota, do níž vkročili mnozí, ale žádný ji dosud neopustil, žádný hlas ani žádné světlo jí dosud neproniklo.

Tajemství smrti a věčné smrti je každému z nás odhalováno tak, jak jeho rozum vyzrává. Mladí a pošetilí, ostatně mnozí staří nejinak, mají tato tajemství za posvátná a veliká a dí, že je Osvícení vyjevují každému v pravý čas, když je připraven je přijmout, zpravidla když odchází na svou Poslední hlídku. Jako většina tajemství a svátostí, i toto je prostý omyl nevědomých a nemoudrých.

Ve skutečnosti nejsou řečené velké pravdy nikomu upírány, ne každý se však po nich pídí a ne každý rozum je dokáže či vůbec chce uchopit. Při svém vlastním usilování jsem seznal, ke svému velikému úžasu a – nemohu říci jinak – ke své hrůze, že to nejhlubší a nejposvátnější vědění je skryto nikoli proto, že by bylo moudrými

skrýváno, nýbrž proto, že ani oni sami celou pravdu neznají. Ti skutečně osvícení to vědí a nesou to vědomí jako břímě, zatímco ti, jež jsou Osvícení pouze svým titulem, vši mocí usilují to skrýt před sebou i druhými.

Kdy jsem poprvé poznal, že tento rok přišel můj čas, že toto slunce bude mým sluncem? Podobá se pravdě, že jsem to v hloubi srdce pocítil, sotva jsem tohoto jara procítl ze smrti. Někteří říkají smrti prostě *spánek*, snad že spánkem začíná, snad prostě proto, že neradi zveme pravým jménem to, čeho se obáváme. Od spánku, jímž spíte pod sluncem, se však nevýslovně liší. Snad správnější je zvat ji zimou, chladem nebo temnotou duše. Ve smrti není nic, ani sny, ani čas. Jak dlouho trvá, neví ani ti nejmoudřejší. Říká se, že trvání vůbec nemá a je prostá času, a vskutku se to tak jeví. Každé probuzení ze smrti je novým začátkem vaší duše, a snad i celého světa. Cítíte ten nejstrašnější chlad. Mráz, který na mě útočí v tyto ponuré dny, byť by byl sebekrutější, přichází jen zvenčí. Chlad po smrti přichází zevnitř, je vlhký a nevýslovně bolí, budí křeče a chvění. Teprve když pomine, duše procitne ke světlu.

Někdy se jeví, jako by starý život ani neskončil, jindy se z duše zcela vytratí minulé skutky, a stěží se rozpočtenete na své jméno. Nejčastěji se však oba protiklady mísí: něco se ztratí zcela, většinu tápavě nalézáte jako útržky snu po probuzení, další se vybaví s nepřirozenou jasností. Mnohé se vám jeví jinak než pod minulým sluncem. Vaše tělo je jiné. Cítíte jinak. Proto se říká a myslí, že s každým novým sluncem přichází jiný svět a jiný život.

Ale ten poslední rok ta změna byla větší a nemohl jsem si toho nevšimnout. Ostatně mohl jsem to předvídat a snad jsem i předvídal, vždyť na Poslední hlídku často odcházeli muži i o čtyři nebo pět sluncí mladší, než jsem byl já. V obzvlášť špatných letech samozřejmě i mnohem mladší.

Ale *proč*? Čím bylo toto slunce tak výjimečné? Proč to nebylo to před ním, anebo to po něm? Vlastně nevím. Nebyl jsem na Poslední hlídku povolán nikým z živých, to vědomí se zrodilo ve mně samém, že tenhle rok jsem to já, že bych to měl být já. Že již mi není souzeno znovu se uložit do nestálé smrti a vrhnout se do dalšího vzestupu a pádu slunce. Možná to mělo co dělat s tím, že poslední temnota se na mně podepsala dosti těžce, a bolest po procitnutí byla větší než jindy – ale ne, nemyslím, že by mě hnal strach z další nepravé smrti. I když, kdo ví. Mohl bych při ní třeba zemřít úplně. Tichý pád do věčného nebytí v temném a bezčasém nevědomí namísto odchodu na Poslední hlídku... Čím déle nad tím přemýšlím, tím významnější se mi ten rozdíl jeví. Vždy mi říkali, že Poslední hlídku je nejsprávnější a nejčestnější způsob, jak odejít ze světů. A nyní, nyní, když je všechno pryč, vím, že měli pravdu. Ano, ještě pořád mám strach z toho, co mě čeká. Ano, pořád mne tíží lítost, neboť tolik zbývá, co mělo být řečeno a uděláno, a nikdy nebude. Žádný soudný muž nečelí svému konci s lehkým srdcem. Ale přece, když vzpomenu na všechny ty divy a zázraky, na světlo posledních temných dní, pak nemohu ani okamžikem litovat.

Prvních sedm dnů po probuzení, tedy do Velkého světla, jsem vedl život téměř jako normálně. Nebo jsem se to snažil předstírat. Samozřejmě, s tím vědomím to nikdy nemohlo být takové. To tajemství však zatím znala pouze Strážkyně a několik z mých nejbližších přátel.

A slunce rostlo, jak mi připadalo, nesmírnou rychlostí, až opět – pro mne již naposled – viselo nad Awaorem jako obrovský žhnoucí kotouč rozpalující skály a vzduch až k nesnesení. Konečně Illruinen wa-tua změřila, že slunce dorostlo. Nadešlo Veliké světlo, nejdlejší z dní, kdy je denní hvězda na vrcholu své moci a září nejjasněji a nejdéle, aby pak následoval její nezadržitelný pád. Tehdy už jsem si nemohl namlouvat nic. Po skončení hlavního obřadu nás naše Osvícená nechala nastoupit na tribuně před celým Awaorem. Napuclé slunce páliło jako tekutý oheň, kámen sálal teplem a zdola, z hlavního nádvoří, se na nás upíraly všechny oči města.

Hled', lide Awaoru. Hled'te na muže a ženy, kteří dnes naposled hledí s vámi na vrcholící světlo. Hled'te na muže a ženy, kteří budou žít, abyste vy mohli zemřít, a kteří zemřou, abyste procitli. Odejdou na stráž, z níž není návratu. Jste jim zavázáni svým životem.

A pak všichni Awaorští, včetně Tharmaneho, starosty Awaoru, a po něm i samotná Strážkyně sluncí, před námi poklekli.

Synové Awaoru! Odcházíte splnit poslední a největší z úkolů, který vám byl dán, tak jako vaši předkové odešli před vámi a my odejdeme po vás. Odcházíte do temnot

a nevidané hrůzy, abyste nám dali spatřit vzestup dalšího slunce. Jste světlem. Jste nadějí. Jste to jediné, co nás všechny dělí od věčné smrti. Awaor leží před vámi, Awaor leží pod vašima nohama, Awaor leží ve vašich rukou.

A my opakovali každé její slovo. Někteří ve slavnostním šepotu, jiní křičeli se zbraní zdviženou k paprskům nejdelšího z dní. ... *Awaor leží v našich rukou. Budeme bojovat v temnotách, budeme bojovat, než samo slunce zemře, bojovat se samotnou smrtí až do konce času! Awaore, budeme bojovat. Awaore, my setrváme, dokud nepřijde konec sám. Tak přísaháme!*

To už jsme křičeli všichni, pot nám tekl po tvářích v celých proudech a štípal nás v očích. Třpytící se ostří mečů a sekyr vzlétala k blankytné obloze a vyzývala na souboj samo nebe a celý Awaor nám hromovým hlasem provolával slávu.

Velkolepá chvíle, tak důležitá pro nás i pro ně, jistě i tragická ve své osudovosti, a přece v tom všem bylo ukryto cosi směšného. Kdyby má duše měla kdy se nad vším zamyslet a nebyla rozptýlena obřadnostmi, snad bych tehdy namísto přísahy propukl v rouhavý smích. Ne, na našem osudu nebylo nic směšného ani na důvěře, kterou v nás vkládali. Ale přece! Ve vší té slávě a maještátu – nikdo neměl *sebemenší poněti*, co vlastně znamená být Poslední hlídkou, co znamená konec, co znamená Temnota. Proti komu máme bojovat, o tom jsme měli povědomí jen matné, a ještě z většiny mylné. A přece jsme tu stáli, přece nás oslavovali, přece jsme přísahali!

Myslím, že podobné obřady vznikají z bezmoci a bezradnosti. Oslavovali jsme vrcholící slunce a vzdávali

mu úctu, neboť jsme věděli, že začne upadat, a nemohli jsme to zvrátit. A oni oslavovali nás a my stáli nad nimi, bezradnost dole, bezradnost nahoře. My byli bezradní, neb nás čekala cesta, po níž nekrácel nikdo z živých, a oni byli bezradní též, neboť bezradnost je právě ten pocit, který vás naplní, když se setkáte s tím, kdo se má stát Poslední hlídkou. I kdybyste to byli třeba vy sami.

Všechna ta sláva a lesk, všechno, co jiným přišlo skvělé, slavné a úctyhodné, to nám všem mělo jen dodat odvahy v bezradnosti. Nás čekal nesmírný úkol, jenž jsme nemohli chápat, ale museli přijmout, a jim nezbývalo nic jiného než vložit svou smrt a své vzkříšení do našich rukou.

Sotvakdo může pochopit, jak nepatřičně jsem se tehdy na svém postavení cítil, tedy alespoň do chvíle, než mě všeobecné vzrušení strhlo a dovolilo mi přestat se zamýšlet. Věřím a vím, že Illruinen sama to necítila o nic méně. Nakolik to cítili ostatní z nás, mohu těžko soudit, většina z nich však jistě pevně věřila, že všechno je, jak má být. Přijali svůj osud bez jediné otázky – a měl bych jimi proto opovrhovat, nebo je obdivovat, či snad jim závidět?

V každém případě tento den znamenal konec našich normálních životů. Po složení slibu už jsme byli jen my a oni. Poslední hlídka a Awaorští. My a živí, jak jsme se naučili říkat. Společné poslání nás vázalo k sobě a zároveň odcizovalo všem ostatním. Jak nám kladla na srdce

Strážkyně sluncí, Poslední hlídka nemá přátel mezi živými.

Každé slovo tvoří pouto mezi vámi a těmi, které milujete. Proto vás varuji, strážte se společnosti živých tím více, čím bližší jsou vašemu srdci. Pamatujte na budoucí slunce, pod jehož paprsky procitnou! Každé slovo možná ulehčuje vašemu nynějšímu trápení, tím více však budou trpět oni pod sluncem příštím a všemi dalšími, která přijdou. Zpřetrhejte svá pouta, abyste nestáhli srdce vám nejbližší s sebou do temnot, do nichž kráčíte.

Snad jsem to tehdy měl za temnou pověru, ale byla to moudrost stejně hluboká jako stará. Někteří z nás se jí řídili a stěží prohodili slova k živé duši, včetně svých učedníků, matek a potomků. Jiní nevěřili a neposlušali. Byli jsme ostatně Poslední hlídkou a nikdo z živých již neměl nad námi moc. Musím připustit, že jsem patřil k těm horším, bral jsem ta slova na lehkou váhu den co den, nalézaje pro to vždy ty nejvznešenější omluvy. Snad jsem byl vskutku sobcem a čerpal jsem svou dnešní sílu z budoucí bolesti srdcí, jež mi byla nejdražší. Nyní vím, že Illruinen měla pravdu.

Awaorští měšťané se nás však postupně začali stranit z vlastních pohnutek, čemuž je sotva možné se divit. Samozřejmě že jsem věděl, že Poslední hlídka znamená změnu. Řekli mi, že má mysl se změnit. Že mé srdce ztvrdne a má duše bude častěji a častěji ztrácet vládu nad skutky těla. Živí tíhnou k tomu, vysvětlovat jednání budoucí Poslední hlídky toliko nejistotou a nadměrným popíjením karry. Ve skutečnosti jsme se však nechovali podivně proto, že jsme pili, ale naopak, pili

jsme, abychom zapomněli na to, co se v nás probouze-
lo. Byli jsme ve vleku změn srdce i těla, které bylo stá-
le obtížnější ukryt. Posledních deset nebo patnáct dní
před prvními sněhy, než živí odešli do jeskyň, pro nás
bylo nejhorších. Živí hodovali a tloustli, aby jejich těla
nahromadila sílu pro boj s Temnotou. My, ačkoli jsme
si v ničem neodříkali, ba naopak, jsme zůstali šlachovi-
tí a svalnatí. Po celém těle nám rašila tmavá srst, delší
a hrubší než srst živých, a nakonec k nepoznání změni-
la i tváře. Proměna se ale nezastavila na kůži. V srdci
každého muže přebývají temné pocity, špatné myšlenky
a divoké vášně, obvykle dobře ujařmeny a skryty. V nás
však všechno temné a zlé vystupovalo na povrch a čas-
těji než dříve nabývalo vlády nad našimi skutky. Dří-
ve mírní a moudří mužové zuřili jako šelmy pro každou
maličkost či vůbec bez důvodu. Každý z nás více než jed-
nou řekl a udělal věci, které se neměly nikdy stát. Bylo
tolik utrpení, zmatku a sváru, že bolí jen na to pomyslet,
ale živí nám odpouštěli, vědouce, že i oni jednou nastou-
pí stejnou cestu. Nemyslím, že jsem byl proměnou zasa-
žen byť jen z poloviny tak silně jako někteří jiní, však
i já poznal záchvaty ničivého hněvu, a i moje svědomí
tíží nejedna vina.

*Je to moudře zařízeno, pravila Illruinen, muka, která
podstupujete, vás mají připravit na cestu. Vaše tělo i vaše
srdce musí ztuhnout, aby mohla zpřetrhat pouta se svě-
tem živých a mohla čelit nejstrašnějším nástrahám. Zlo-
ba, která se ve vás hýbe, není vaší vinou. Přichází, aby
vás vedla do boje proti Temnotě, aby vám dala sílu vytr-
vat až do konce času.*

Mohl bych říci, že poslední rok byl jen samým utrpením a strachem, ale to by nebyla pravda. Muž odcházející na Poslední hlídku se těší volnosti, jakou živí nepoznají. Od Velkého světla nemusí pracovat v hradě ani na polích, leda když sám chce. Může jíst a pít do syta, a ještě více. Večery a malé noci tráví popíjením karry, a když jej radovánky omrzí, cvičí se v zápasu se zbraní i bez ní.

Já se častokrát hlučné společnosti stranil. Den za dnem jsem hleděl na město, na řeku a na ztrácející se slunce z osamělé vyhlídky na skalách či některé z věží. Hledal jsem samotu, protože pomáhala přemáhat onu zlobu, která nepřicházela ze mne. Snažil jsem se ve své duši uchovat světlo světa spějícího k zániku. Hledíte na svět jinýma očima, když víte, že za počet dnů, který dokážete spočítat, už nebude nic, co by mohlo přemýšlet, hledět a pamatovat si: bude smrt, jenže bez probuzení. Když mne v takové chvíli někdo vyrušil, právě tehdy jsem byl nejzlostnější a nejztemnělejší. Když jsem se však vracel o své vůli, mou mysl naplňoval klid, jako bych stále patřil k živým, a ne k temným halasícím postavám na malém nádvoří.

Samozřejmě jsme požívali i dalších svobod a rozkoší. Awaorští mužové jistě měli řadu důvodů se nás stranit, jak to jen šlo, to ovšem neplatilo pro ženy. Slunce ví, že jsme byli tou nejohavnější sběří svým vzezřením i způsoby. Probouzející se temnota uvnitř nás často nutila chovat se hrubě, ba násilně, proti všem mravům a zvyklostem. Avšak navzdory tomu jsme se těšili přízni

ženského pokolení, jaké se za života dostane jen nemnohým, až se rozum vzpíral tomu uvěřit. Nikdo pod sluncem mi nedokázal vysvětlit příčinu, ba ani ženy samy. Většina z nás to zkrátka brala jako další výsadu Poslední hlídky, a tak tomu vskutku bylo.

Slunce se zmenšovalo a chlad narůstal. Přišel Svátek soumraku, jímž město oslavilo úspěšnou sklizeň a zároveň zahánělo myšlenky na blížící se konec. V hradu hořely velké ohně, aby osvětlovaly cestu do nebytí a chránily Awaor před temnotou a mrazem, dokud nenadejde čas. Zatímco živí hodovali, my jsme se pod vedením Strážkyně začali připravovat na svůj poslední úkol. Zachmuření a tiší jsme vyslechli její kázání o temnotách, v němž nám předala vše, co bylo živým známo o nebezpečnostech, kterým jsme měli čelit. Arkoan byl obřadně jmenován naším vůdcem, a již na jeho vyzvání jsme znovu stvrdili svou přísahu.

Svátek soumraku znamenal velký přelom pro Awaor a nejinak i pro nás. Město se začalo chystat ke spánku smrti. Pole osiřela. Vše, co mělo nějakou hodnotu a mohlo dojít zkázy, bylo odneseno za silné kamenné hradby Awaoru, to nejcennější pak do hlubokého podzemí. Dílny i hospodářské budovy, stejně jako obytné jeskyně na hradě i v podhradí byly opuštěny, jejich dveře zataraseny a okna zaslepena. Dobytek byl zahrán do jeskyň a osivo zapečetěno do truhel v nejhlubších sklepeních.

Na všech stranách pevnosti probíhaly poslední opevňovací práce. Navzdory svému společenskému stavu jsem radil a pomáhal tu i onde, protože Awaor a jeho hradby jsem znal jako nikdo z živých. Během posledních prací začaly od severu a východu vanout studené větry, s nimiž přitáhla temná mračna. Třiašedesátého dne od Velkého světla se na Awaor snesl první sníh. Světlo dne jej sice rozpustilo, ale s večerem se mu dostalo posil. Ráno se odělo do bílého hávu a slunce, které naň shlíželo, ztratilo již pět šestin své někdejší velikosti. Jak jsem si tehdy myslel, očekával je jen další úpadek a zánik v temnotách, tak jako nás. Awaor musel zemřít také – zemřít navždy, pokud bychom selhali.

V noci na poslední den živých z nebe spadla míra sněhu, která se podobala největším, které kdy živí viděli. Bylo ho tolik, že neroztál ani o polednách.

Sníh vyvolal z hlubin země urgency, kosmaté a divoké. Podobá se pravdě, že urgit není nic jiného než velmi mladý urugh, ale zve se jinak, neboť se svému rodiči mnoho nepodobá. Krmí se na zvěři očekávající věčnou smrt, ale je příliš malý a bázlivý, než aby mohl jakkoli ohrozit živé, neřkuli celé opevněné město.

Malátní živí, obalení tukem a hedvábnou srstí, ostatně opouštěli síně u velkých ohňů jen výjimečně, nebylo-li zbylí. Však také většina práce v tomto světě již byla vykonána. Bohatství zásob pro dobu procitnutí bylo bezpečně uloženo v jeskyních a nadzemní část města byla

již opuštěná a chladná. Jen ve sklepeních okolo samé Jeskyně chladu planuly ještě olejové lampy a odehrávaly se tam poslední přípravy na příchod bezčasí.

I my se chystali. Jeskyně chladu nám však byla už provždy zapovězena. Naším útočištěm pro budoucí dny se mělo stát přední nádvoří. Toto nevelké prostranství, ze všech stran obehnané hradbami a skalními stěnami, ve skutečnosti střeží a ovládá hlavní vstup do celého hradu.

Zvenku se sem vchází hlavní branou Awaoru, ta byla ovšem dávno bezpečně uzavřena zdviženým padacím mostem z masivních klád. Dále do útrob citadely odtud vede vnitřní brána, sroubená z nejtvrdsích dřev bronzem pobitých. Vlastní krví jsme posvětili její pečeť a odpřísáhli, že nikdo a nic touto branou neprojde, dokud poslední z nás dýchá.

V levé části nádvoří, ve výklenku skalní stěny, je dřevěný domek, kde během roku živých pobývají obyčejné strážce. Nyní se měl stát domovem naším, místem, kde bude planout poslední z ohňů Awaoru.

Živí nám přichystali velikou hromadu dříví na oheň a zanechali džbány s karrou, masem a sušeným ovocem i další potraviny. Dodnes mám v srdci ten pocit, když jsem přehlížel věci, jež nám byly připraveny. Po celý svůj život jsem počítal, počítal jsem zásoby, aby město mohlo přežít do další sklizně. Třebaže jsem nyní byl Poslední hlídkou, zvyk ze života přetrval a já takřka proti své vůli počítal dál. Bylo nás dvanáct mužů a sedm žen, a třebaže zásoby vypadaly úctyhodně, nebylo těžké odhadnout, že mohou vystačit nanejvýše na šest dní,

možná deset, pokud bychom šetřili, a palivo snad ještě méně. To, v co jsem do té doby odmítal věřit, se náhle zdálo blízké, neodvolatelné a až příliš skutečné. Jak příznačné, že právě skrze svá čísla jsem prvně ucítil blížící se konec.

Na rozdíl od všech mužů, co kdy odcházeli bojovat do temnot, jsem nahlédl cosi z utajeného, a to mým obavám jen dodávalo na síle. Měl jsem důvody věřit, že to, co nazývají koncem času, smrtí slunce i mnoha jinými jmény, nenastane nijak brzy poté, co Awaor upadne do smrti. Tušil jsem, že bezčasí, kdy den i noc ztratí svůj význam, kdy svět zanikne spolu se sluncem a zavládne Nicota, jistě nepřijde ani za šest, ani za deset dnů. Co když ještě dříve zemřeme docela obyčejně zimou a hladem – a kdo pak bude hájit město před hrůzami z temnot, bude-li toho zapotřebí?

Právě tak jsem se tázal té nejmoudřejší v Awaoru, ačkoli jsem věděl, že nezná odpověď o nic více než já sám. I ona byla již otupělá blížící se změnou, ztučnělá a neohrabaná jako všichni živí pokaždé, když přicházel jejich čas. Přesto v sobě měla cosi, co sahalo hluboko pod její zevnějšek a dál než pouhá důstojnost jejího úřadu. Odvedla mne stranou ostatních, aby nikdo neslyšel naše slova. Dlouho však nemluvila, jen na mne hleděla. Dnes mám v očích její pohled.

Jsem strážkyně starého vědění, ne vševědoucí, řekla nakonec tiše. Činím tak, jak činila Osvícená, jež mě učila, jež zase zdělila vědění od své předchůdkyně. Vypravuji vás na cestu bez návratu, jak Awaor vypravoval své Poslední hlídky na sklonku tisíců sluncí, tisíců končících

světů. Awaor se vždy znovu zrodil, Poslední hlídka vždy svůj úkol splnila. Nemohu ti dát žádnou jinou jistotu než tuto, žádný jiný důkaz, žádnou útěchu.

Se sklíčeným srdcem jsem bloumal po hradbách, než jsem se odhodlal k návratu. Příliš mnoho bylo v sázce, než abych slepě spoléhal na zvyk a staré pravdy, o nichž jsem lépe než jiní věděl, že mnohdy nejsou ničím než starými smyšlenkami.

Mí druhové nerozuměli ani dost málo a vysmívali se mi pro domnělou hloupost, snad i zbabělost. *Počítáš proviant do doby, kdy zanikne čas? Chceš snad žít věčně jako hvězdy? Vrať se spát do Jeskyň chladu, když mluvíš jako nějaký živý!*

Cítil jsem hanbu, nevím však, zda více za sebe, nebo za ně. Cožpak mohli nechápat, že bez jídla a ohně musí i ten nejstatečnější válečník brzy podlehnout? Ve světle toho, co vím nyní, se ten spor jeví zbytečný a jeho výsledek nedůležitý, nicméně mé tehdejší obavy měly dobrý důvod, zatímco jejich ústy promlouvala jen zaslepenost, ba hloupost, kterou sotva omluví jejich stav.

Nemohu však svou další myšlenku nevěnovat Illruinen wa-tua, nejmoudřejší Osvícené, která kdy řídila chod Awaoru. O celé záležitosti již nepromluvila, avšak později jsem shledal, že zásob v našem strážním domku přibýlo, zatímco jsme byli pryč. Dnes jsem jí hluboce vděčný a často na ni myslím. Vůbec ne za to, že prodloužila čas, který mi byl dán, neboť čas nyní znamená velmi málo, ale proto, že ve mne vložila více důvěry než v jiné, snad více, než vůbec měla právo. A také pro bolest, kterou jsem jí způsobil, či v dalším světě způsobím.

Rozbřesk posledního jitra živých, sedmdesátého dne od Velkého světla, kdy Awaorští měli ulehnout, byl kalný a mrazivý. Illruinen a její dvě učednice nám předaly naši výstroj a posvátné zbraně Poslední hlídky. Každý z nás dostal těžké kožišiny, do nichž se měl zahalit v nejtěžších mrazech temnoty. Zdálo se to nadbytečné, už v té chvíli totiž mrzlo, až vodu v kádích pokryl skleněný škraloup a živí se třásli chladem, nás ovšem dostatečně hrála vlastní srst Poslední hlídky. Nikdo, tedy alespoň já, si nedokázal představit větší zimu, v pravdě také nikdo z živých žádnou větší zimu nikdy nepoznal. Co je to zima, to jsem pochopil až později. Dostali jsme též zimní prilby, či spíše kukly, na ochranu v boji stejně jako v mraze, místo hledí však měly jen úzké štěrbinu, jimiž bylo sotva vidět. Nikdo z živých nevěděl proč, pověst pravila, že je to proto, aby nás temnota neoslepila.

Arkoan, jako náš vůdce, dostal na cestu šat, jemuž se připisovala obzvláštní moc. Nebyl prastarý, v pravdě viděl jen tři slunce, ale přesto byl posvátný, neboť pocházel z kožišiny samotného urugha. Byl těžký téměř jako bronzová zbroj a měl dvojí chlup – svrchní byl řídký, rovný a na omak hrubý, vnitřní hustý, měkký a vlnitý. První byl šedavý, druhý žlutavě bílý. Ani ty nejstarší z žen si nepamatovaly, že by kdo kdy takovou kožišinu získal. I její nejmenší odstřižky, i jednotlivé chlupy byly nesmírně ceněny a směňovány s jinými městy za ty nejlepší zbraně či za celé vozy jídla. Ani legendy neříkaly, jakou moc kůže urughů má, zda dobrou či zlou, rozhodně

se však zdála mnohem vhodnější pro boj v temnotě než jakákoli jiná zbroj či obyčejná kožišina.

Zbraně, které jsme dostali, prošly už nesčíslnýma rukama, prolily mnoho krve a bezpočtukrát přečkaly konec času v posledním křečovitém sevření svého mrtvého nositele, aby z něj byly vyrvány až v novém světě pod znovuzrozeným sluncem. Už předkové našich předků zdvíhali tyto zbraně pod ztrácejícími se slunci, a stejně tak i zástup našich potomků je ponese vsťric Nicotě. Tehdy snad poprvé jsem kromě nezměrné nejistoty pocítil také cosi velikého a dávného, když jsem poprvé sevřel rukojeť ovázanou prastarou, mnohde zvětšelou kožišinou, poskvrněnou krví kohosi dávno zmizelého.

Ohně v hradě byly pečlivě uhašeny a živí se ukládali do Jeskyně chladu, aby se ve společném objetí oddali smrti. Poledne minulo a drobné slunce se sklonilo k MehSORU. Illruinen nás v očekávání malé tmy vyvedla na nejvyšší věž, tradiční místo rituálu válečníků Poslední hlídky. Nebe se nedlouho předtím jakoby nějakým vyšším záměrem rozjasnilo a žádné mraky nestály mezi námi a jeho světly.

Slunce zvolna, avšak nezadržitelně vstoupilo za MehSORŮV kotouč. Bílý kraj se nořil do krátké tmy, jas dne mizel za černým diskem, změnil se v řeřavě rudý oblouk, aby odumřel úplně a zanechal nás odpolední noci. Jak naše oči přivykaly tmě, všude se rozžihaly roje hvězd. MehSOR byl samozřejmě černý jako uhel, a přesto

viditelný jako díra v hvězdném poli, temná propast, která pohltila slunce. Na jihovýchodě zářil nádherný srpek Rhûgé, zbylé dvě měsíční sestry, Péné a Ocina, vidět nebyly.

Ze všech nesčetných hvězd jsme se však přišli poklonit pouze jediné, Krvavé. Krvavá je nejjasnější z hvězd, obávaná strážkyně života a smrti. Je z hvězd také nejposvátnější, protože není jako žádná jiná na nebi. Je nestálá a vrtkavá, některé noci září více než jiné a občas v nenadálé zlobě vzplane jako řeřavý uhel pod závanem větru. Pověsti praví, že zjasní-li, prorokuje krveprolití, zatímco je-li stálá, lze se těšit z klidných časů. Myslím, že obyčejně se Krvavá mýlí, neb za života jsem viděl, že nejednou tomu bývá právě opačně, avšak té noci se nemýlila, neboť na mrazivém nebi planula obzvláště jasně. O Krvavé hvězdě se též praví, že chodí oblohou po způsobu měsíců, i když tempem sotva postihnutelným, a vždy během tří nebo čtyř mužských věků si mění místa se svojí slabší sousedkou, Učednicí Krvavé.

My jsme vzdali Krvavé poctu a pozdvihli zbraně do jejího rudého svitu. Bronz se leskl krví od hvězdy válečnicků a stříbrem od Rhûgé, my stáli v mrazivém větru a vyzývali na souboj samo nebe. Ještě než slunce vyšlo zpod Mehσου, zakryla vše znovu černá mračna, jako předvoj temnoty, a zadul studený víchř.

Z Illruinen bylo znát nesmírné úsilí. Byla jí zima a zdála se být velmi, velmi unavená, ospalá blížícím se spánkem smrti. Přesto zůstala na věži s námi a vykonala vše, co bylo třeba, aby nám zajistila dobrý boj, než společně s námi sestoupila dolů.

Většina živých již ulehla a Strážkyně se svými učednicemi nám před branou Jeskyně chladu řekla poslední slova rozloučení. *Naše cesty se navždy rozcházejí. Stalo se, co bylo souzeno, živí odcházejí zemřít a vy zůstáváte. Naděje celého Awaoru vás provází. Vaše sláva bude žít navždy v našich srdcích. Dobrý boj!*

Tehdy, ano, to bylo tehdy, jsem naposledy viděl Ralaine. Rozloučili jsme se pouze očima, a i to bylo mnohem více, nežli se slušelo. Když společně se svou učitelkou říkala *stalo se, co bylo souzeno*, spočinuly její oči na mně, a já věděl, že má na mysli něco jiného – a že mi odpustila. Nevím, zda ten okamžik mám chovat ve svém srdci jako krásný, nebo se za něj hanbit až do samého konce. Jistota, že v *jejím* srdci zanechám škrabající se otevřenou ránu, až opět procitne, drásá mé srdce, a ani vědomí blízkosti konce nečiní mou vinu o nic lehčí.

Také Illruinen nám věnovala poslední vlhký pohled. Obávám se, že i její oči na mně spočinuly o zrnko času déle, než bylo nezbytné. Jako by mohla tušit, že mé oči spatří věci, o jakých nikdo z živých nemohl ani snít, jako by mohla tušit, že vytrvám až... až sem. Ale ne, ne, byla to jen další trýznivá rána, kterou jsem po sobě zanechal pro příští slunce. Myslím, že jsem po čas strávený se živými nedokázal být správným mužem. Poslední hlídky – mí druhové, navzdory svým mnohdy zvířecím činům, v této zkoušce obstáli nevýslovně lépe. Kéž by se mi podařilo tím či oním skutkem odčinit alespoň zlomek trápení, které jsem zanechal... zanechám... v budoucím světle. A je to vůbec možné? Nevím. Nemá smysl se ptát...

Pak se Strážkyně, jako vůbec poslední z živých, uchýlila do jeskyně chladu, skryté v nejtemnějších hlubinách světa. Živí vstup zatarasili zevnitř a my, poslední v osiřelém Awaoru, jej pomohli co možná nejlépe utěsnit a opevnit zvenčí. Žádný zvuk a žádné světlo již nemělo proniknout ven. My však přece věděli, co se uvnitř odehrává, každý jeden z nás totiž již mnohokrát za minulých sluncí uléhal na opačné straně. Věděli jsme, že malátní a nemotorně tlustí živí se tam halí do houní v mihotavém světle posvátné lampy, tisknou se jeden ke druhému v dolících chladné skály, Illruinen wa-tua pronáší poslední řeč, rozloučení se sluncem a přání za procitnutí, a pak – Temnota, trvajíc bezčasou věčnost, a za ní nové světlo, nové slunce a nový svět...

Ale teď jsme stáli tady, na druhé straně zabarikádované chodby. Na té *nesprávné* straně, jak se zdálo. To, co jsme právě za sebou uzavřeli, nebyla obyčejná skalní chodba, ale hranice mezi smrtí pomíjivou a smrtí věčnou. Nikomu z nás již nebylo dopřáno, aby tou chodbou prošel. Do této chvíle jsme mohli se živými rozmlouvat, dávat a přijímat rady a naučení, mohli jsme předstírat, že k nim patříme – však již nikdy více. Když bylo dokonáno, stanuli jsme v posvátném tichu, pochodeň v Arkoanově pravici byla jediným světlem. Světlo budoucího slunce nám bylo neodvratně upřeno.

Nadešel čas vrátit se labyrintem chodeb zpět na povrch. Za sebou jsme uzavřeli sedmero těžkých bran, nejzazší obranu před silami temnot, kdyby naše Poslední hlídka měla selhat.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Hlídka Awaoru***.

Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.